

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

EMILY HENRY

บทเพลงนี้คือรักที่ลึกที่สุด
ก็เริ่มจากเรื่องที้นิดๆ นานที้นิดๆ

FUNNY STORY

A NOVEL

วุ่นรักนี้
เรื่องมีอยู่ว่า...

มันทุกา แปล

FUNNY วุ่นนักรักนี้
เรื่องมีอยู่ว่า...
A NOVEL
STORY

EMILY HENRY

Funny Story

วุ่นนักรักนี้ เรื่องมีอยู่ว่า...

บรรณาธิการ

ปิยะบุตร สุทธิธारा

ผู้เขียน : Emily Henry

ภาพ : ing_kiko

ผู้แปล : มัดธุกา

บรรณาธิการบริหาร

สัจจะ จรัสรุ่งเรือง, อรรถพร ชันธิกุล

ผู้จัดการฝ่ายผลิต

วรพล ณิชกุล

ออกแบบปก

ชัยรัตน์ อินทะพันธ์

จัดรูปเล่ม

ถมทวารินต์ย์ มนต์ริมโนรมย์

พิสูจน์อักษร

พรรณรัตน์ ชูราชย์

ประสานงานการผลิต

สุริย์รัตน์ จิ๋ว, ณัฏฐดนัย ศรีสวัสดิ์

เทคนิคการผลิต

ดนัย ยาศรี

Created By

Published By

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด

200 หมู่ 4 ชั้น 19 ห้อง 1901

จัสมินอินเตอร์เนชั่นแนลทาวเวอร์

ถ.แจ้งวัฒนะ ต.ปากเกร็ด อ.ปากเกร็ด

จ.นนทบุรี 11120

โทรศัพท์ 0-2962-1081 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย)

โทรสาร 0-2962-1084

ร้านค้าและตัวแทนจำหน่าย

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 112-114

โทรสาร 0-2962-1084

สมาชิกสัมพันธ์

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 121

โทรสาร 0-2962-1084

พิมพ์ที่ บริษัท พิมพ์ดี จำกัด

30/2 หมู่ 1 ถนนเลขญาติ ต.โคกขาม

อ.เมืองสมุทรสาคร จ.สมุทรสาคร 74000

โทรศัพท์ 0-2401-9401

Funny Story วุ่นนักรักนี้ เรื่องมีอยู่ว่า...

Copyright © 2024 by Emily Henry Books, LLC

published in agreement with the author, c/o
BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk,
New York, U.S.A.

Thai translation copyright © 2026 by IDC

Premier Co., Ltd. The moral rights of the author
have been asserted.

เครื่องหมายการค้าอื่นๆ ที่อ้างถึงเป็นของบริษัทนั้นๆ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดย
บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนใด
ส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าในรูปแบบใดๆ นอกจาก
จะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้จัดพิมพ์เท่านั้น

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด จัดตั้งขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้ที่
มีคุณภาพสู่ผู้อ่านชาวไทย เรายินดีรับงานเขียนของนักวิชาการ
และนักเขียนทุกท่าน ท่านผู้สนใจกรุณาติดต่อผ่านทางอีเมลที่
infopress@idcpremier.com หรือทางโทรศัพท์หมายเลข
0-2962-1081 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย) โทรสาร 0-2962-1084

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2569

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

Emily Henry

Funny Story วุ่นนักรักนี้ เรื่องมีอยู่ว่า...

นนทบุรี : ไอดีซีฯ, 2569.

400 หน้า

1. นวนิยายอเมริกัน

2. มัดธุกา (ผู้แปล)

I ชื่อเรื่อง

810

E-Book ตุลาคม 2569

Barcode 885-916-101-378-5

ราคา 420 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

สำหรับใครที่เคยวาดภาพความรักไว้อย่างสวยงาม แต่แล้ววันหนึ่งทุกอย่างกลับ
ผิดแผนไปหมด หนังสือเล่มนี้อาจทำให้ค้นพบว่า บางครั้งจุดจบที่ไม่เคยต้องการ
ก็อาจกลายเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวที่ดีกว่าที่เคยวาดฝันไว้

Funny Story วุ่นน่ารักนี้ เรื่องมีอยู่ว่า... จะพาเราไปรู้จักดาฟนีและไมลส์
คนสองคนที่ต่างถูกคนรักทิ้งไป จากคนแปลกหน้าที่ถูกหักอกมาเหมือนกัน สู่เพื่อน
ร่วมบ้านจำเป็น และความสัมพันธ์สุดวุ่นวายที่ค่อยๆ เปลี่ยนไปเป็นบางอย่างที่ไม่มี
ใครคาดคิด ผ่านฝีมือของ Emily Henry ที่ยังคงทั้งเฉียบคม น่ารัก และอบอุ่น
หัวใจเช่นเคย

สำหรับฉบับภาษาไทย เรื่องราวแสนวุ่นวายครั้งนี้ถูกถ่ายทอดโดย มณฑุภา
นักแปลมากฝีมือที่ตั้งใจเก็บทั้งอารมณ์ขัน จังหวะบทสนทนา ความหวานไหว รวมถึง
รายละเอียดเล็กๆ ที่ซ่อนอยู่ตลอดเรื่อง เพื่อให้ดาฟนีและไมลส์ในเวอร์ชันนี้ยังคงมี
ชีวิตชีวาและน่าตกหลุมรักไม่ต่างจากต้นฉบับ

พวกเราชาวซันเดหวังว่าความรักครั้งนี้จะทำให้ทุกคนได้หัวเราะ ตกหลุมรัก
และมีความสุขไปกับเรื่องราวที่ไม่ได้เริ่มต้นอย่างที่ใครวาดฝันไว้ เพราะบางที
เรื่องรักที่ดีที่สุดก็อาจเริ่มต้นขึ้นในวันที่ชีวิตวุ่นวายที่สุดก็ได้

ด้วยรักจากเรื่องราวแสนวุ่นวาย

Sundae Publishing

คำนำผู้แปล

ตั้งแต่ได้อ่าน Funny Story เป็นครั้งแรก สิ่งหนึ่งที่ทำให้ผู้แปลยิ้มก็คือ หนังสือเล่มนี้เต็มไปด้วยเรื่องเล่าในอีกรูปแบบหนึ่ง ทั้งนิยาย ภาพยนตร์ เพลง และป๊อปคัลเจอร์ที่ผู้เขียนหยิบมาอ้างอิงอย่างเป็นธรรมชาติ รวากับกำลังชวนผู้อ่านนั่งคุยถึงหนังสือเล่มโปรดหรือหนังเรื่องโปรดกับเพื่อนสนิท

สำหรับผู้อ่านที่ติดตามผลงานของ Emily Henry คงพอสังเกตเห็นได้ว่า “หนังสือ” มักมีบทบาทสำคัญในงานเขียนของเธออยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นตัวละครที่เป็นนักอ่าน นักเขียน คนขายหนังสือ บรรณาธิการ หรือเพียงแค่คนธรรมดาที่รักการอ่าน ตัวละครเหล่านี้ล้วนมีความผูกพันกับเรื่องเล่าในรูปแบบต่างๆ จนกลายเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของงานเขียนของเธอ

ใน Funny Story ความรักในเรื่องเล่าเหล่านั้นสะท้อนผ่านดาฟนี นางเอกของเรื่อง ผู้เติบโตมากับหนังสือ มองโลกผ่านตัวอักษร และเชื่อว่าบางครั้งเรื่องแต่งก็ช่วยอธิบายชีวิตจริงได้ดีกว่าความจริงเสียอีก

การแปลหนังสือที่อัดแน่นไปด้วยการอ้างอิงเหล่านี้จึงเป็นทั้งความสนุกและความท้าทาย ผู้แปลพยายามเลือกใช้ชื่อหนังสือ ภาพยนตร์ และผลงานต่างๆ ตามชื่อที่ผู้อ่านชาวไทยคุ้นเคย หากมีชื่อแปลภาษาไทยที่เป็นที่รู้จักอยู่แล้ว ก็จะใช้ชื่อนั้นเป็นหลัก แต่หากยังไม่มี ผู้แปลจะเลือกแปลหรือถอดเสียงเป็นภาษาไทยให้ใกล้เคียง เพื่อให้การอ่านรื่นเริงมากที่สุด

ขอขอบคุณ คุณบอส และทางสำนักพิมพ์ที่มอบโอกาสให้ได้ร่วมงานกันเป็นครั้งแรก ตลอดจนการทำงานผู้แปลได้รับทั้งความไว้วางใจ คำแนะนำ กำลังใจ และการดูแลเป็นอย่างดีมากๆ เลยค่ะ

ขอให้มีความสุขกับการอ่านนะคะ

มันทุภา

แต่บริ ผู้ไปรับฉันจากสนามบินในคืนแรกที่เราพบกัน
แล้วพาฉันขับตะลุยพายุหิมะไปโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย
ฉันโชคดีเหลือเกินที่ได้พบเธอ

วันพุธที่ 1 พฤษภาคม อีก 108 วัน ฉันจะได้ไปจากที่นี่

คนบางคนมีพรสวรรค์ในการเล่าเรื่อง รู้ว่าจะปูพื้นอย่างไร เล่าในแง่มุมแบบไหน เวลาใดที่ควรเว้นช่วงเพื่อเรียกอารมณ์ร่วม หรือตรงไหนที่ควรจะเนียนข้าม รายละเอียดชวนไม่สะอึกใจไป

ฉันคงไม่ได้มาเป็นบรรณารักษ์ถ้าไม่ชอบเรื่องเล่า แต่ฉันไม่เก่งเลยเวลาเล่าเรื่องของตัวเอง

ถ้าได้เงินหนึ่งเพนนีทุกครั้งที่เราเล่าเรื่องอยู่แล้วดันวกไปติดอยู่กับรายละเอียดว่าเรื่องนั้นเกิดในวันอังคารหรือวันพฤหัสบดีกันแน่ ตอนนี้ฉันคงมีเงินสักสี่สิบเซ็นต์แล้ว ซึ่งถือว่าเสียเวลาในชีวิตไปมากเกินไปเมื่อเทียบกับเงินน้อยนิดที่ได้กลับมา

ในทางตรงข้าม ปีเตอร์คงไม่มีเงินติดตัวสักเซ็นต์เดียว แต่มีผู้ฟังที่นั่งฟังเขาอย่างจดจ่อ เคลิบเคลิ้ม ติดตามฟังเขาทุกคำพูด

ฉันชอบเป็นพิเศษเวลาปีเตอร์เล่าเรื่องของเร เรื่องราวในวันที่เราได้พบกัน วันนั้นคือช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิเมื่อสามปีก่อน ตอนเรายังอยู่ที่เมืองริชมอนด์ อพาร์ทเมนต์สุดเนียบของปีเตอร์อยู่ในตึกเก่าสไตล์อิตาเลียนที่นำมาปรับปรุงใหม่ มันอยู่ห่างจากอพาร์ทเมนต์แสนเก่าแต่ไม่ค่อยจะเกะของฉันในตึกแบบเดียวกันไปห้าช่วงตึก

ตอนกลับบ้านหลังเลิกงาน ฉันใช้ทางลัดที่ตัดผ่านสวนสาธารณะทั้งที่ปกติ

ไม่เคยทำ แต่อากาศในวันนั้นช่างดีอย่างล้นเหลือ ฉันยังสวมหมวกปีกกว้างพลั่วๆ ที่ปกติไม่เคยใส่ แม้ส่งมันมาให้ทางไปรษณีย์เมื่อสัปดาห์ก่อน แล้วฉันก็รู้สึกเหมือนต้องลองใส่สักหน่อยด้วยความเห็นแก่แม่ ฉันกำลังเดินไปอ่านหนังสือไป ทั้งที่เคยสาบานว่าจะเลิกแล้วเพราะเคยเกือบทำจักรยานคันหนึ่งล้มคว่ำไปเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน ตอนนั้นเองที่ลมอุ่นๆ ปะทะปีกหมวกแล้วพัดมันปลิวจากหัวฉัน ลอยหรือข้ามพุ่มดอกอาซาเลียไปตกแทบเท้าหนุ่มหล่อตัวสูงผมบลอนด์คนหนึ่งเข้าพอดี

ปีเตอร์บอกว่ามันเหมือนการเชื่อเชิญ เขาจะหัวเราะแบบคล้ายๆ ถ่อมตัวแล้วเสริมว่า “ก่อนหน้านี้ผมไม่เคยเชื่อเรื่องพรหมลิขิตเลยนะ”

ถ้าเป็นพรหมลิขิตจริงก็น่าจะสันนิษฐานได้ว่า เจ้าพรหมลิขิตนั้นคงเห็นหน้าฉันอยู่เล็กน้อย เพราะพอเขาก็มองไปเก็บหมวก ลมอีกสายก็หอบมันลอยขึ้นไปในอากาศ ให้ฉันไล่ตามมันไปจนชนเข้ากับถังขยะ

ถังขยะโลหะที่ยึดแน่นอยู่บนพื้น

หมวกร่วงปลุงเหนือซากบะหมี่ผัดในกองขยะ ซีโครงฉันทกระแทกอกกับปากถัง แล้วฉันก็ก้มเจ้าเบ้าลงไปจุกแอ็กบนพื้นหญ้า ปีเตอร์บรรยายเหตุการณ์นี้ว่าเป็นความ ‘เป็นโศกแบบน่ารัก’

ปีเตอร์ข้ามช่วงที่ฉันสับสนคำหยาบคายเป็นชุดไป

“พอผมเงยหน้าขึ้นจากหมวกปั๊บ ก็ตกหลุมรักดาฟนีปั๊บ” เขาชอบเล่าแบบนี้โดยไม่เอ่ยถึงเศษบะหมี่ที่ติดเกรอะกรังอยู่บนผมฉัน

แล้วตอนที่เขาถามฉันว่าเป็นอะไรหรือเปล่า ฉันดันกลับตอบไปว่า “ฉันเผลอฆ่าคนซึ่งจักรยานไปหรือเปล่าคะ”

ตอนนั้นเขานึกว่าสมองฉันถูกกระแทกกระเทือน (ไม่หรอก ฉันแค่สร้างความประทับใจแรกพบไม่เก่ง)

ตลอดสามปีที่ผ่านมา ปีเตอร์หยิบเรื่องราวของเรามาเล่าทุกครั้งที่มีโอกาสฉันว่าเขาจะต้องเอาไปใส่ไว้ในคำสาบานและสุนทรพจน์ที่ต้องกล่าวในวันแต่งงานด้วยแน่ๆ

แต่แล้วก็มีการจัดปาร์ตี้สละโสดของปีเตอร์ และแล้วทุกอย่างก็เปลี่ยนไป เรื่องราวพลิกตะแคงจนกลายเป็นอีกแง่มุมที่สดใหม่กว่า และในการปิดฝุ่น

ใหม่หนนี้ฉันไม่ใช่นางเอกอีกต่อไป แต่เป็นแค่อุปสรรคจี้บจ้อยที่ต่อจากนี้จะถูกนำไปเพิ่มรสชาติให้เรื่องราวของคนอื่น

ดาฟนี วินเซนต์ บรรณารักษ์ที่ปีเตอร์เก็บได้จากกองขยะและหูดหวิดจะแต่งงานด้วย ถูกเขาสลัดทิ้งในเช้าหลังปาร์ตี้สละโสดเพื่อไปหา ‘เพื่อน’ ‘สนิท’ ‘ผู้ใส่ชื่อ’ ที่ชื่อว่า เพตรา คอเมอร์

แต่ก็อีกนั่นละ ปีเตอร์จะต้องเล่าเรื่องนี้ไปทำไมกันเหอ

ทุกคนรอบตัวปีเตอร์ คอลลินส์ และเพตรา คอเมอร์ ต่างรู้ประวัติของทั้งคู่ดีอยู่แล้ว รู้ว่าพวกเขาเจอกันตอนเกรดสามเมื่อถูกจับนั่งเรียงตามตัวอักษรในนามสกุล รู้ว่าสนิทกันเพราะชอบไปเกมอนเหมือนกัน รู้ว่าต่อมาไม่นาน แม่ๆ สองบ้านก็กลายเป็นคู่ซี้กันระหว่างไปดูแลทริปทัศนศึกษาที่พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ รู้ว่าพ่อๆ ของสองบ้านก็ตามมาเป็นเพื่อนกันอีก

ตลอดยี่สิบห้าปีที่ผ่านมา บ้านคอลลินส์กับบ้านคอเมอร์ไปเที่ยวด้วยกันเสมอ พวกเขาฉลองวันเกิดด้วยกัน กินมื้อสายวันคริสต์มาสด้วยกัน แต่งบ้านด้วยกัน กรอรูปทำมือที่มีหน้าปีเตอร์กับเพตรายิ้มแป้นอยู่ใต้ข้อความคำคมแนว *เพื่อนกันตลอดกาล*

ปีเตอร์บอกฉันว่า เรื่องนี้ทำให้เขากับผู้หญิงที่สวยที่สุดที่ฉันเคยพบมาเหมือนเป็นญาติมากกว่าเพื่อน

ในฐานะบรรณารักษ์ ฉันน่าจะหยุดคิดสักนิดถึงเรื่อง *แมนส์ฟิลด์พาร์ก*¹ หรือ *วูเธริงไฮท์ส*² พวกนิยายรักและกอธิคบิดเบี้ยวทั้งหลายที่ตัวเองทั้งสองเติบโตขึ้นมาด้วยกัน แล้วพอเป็นผู้ใหญ่ก็ประกาศรักชั่วฟ้าดินสลายแก่กัน

แต่ฉันเปล่า

เพราะอย่างนี้ฉันถึงต้องมานั่งจ้องอยู่ในอพาร์ทเมนต์กระจัหวล เลื่อนเมาส์ส่องช่องโซเซียลของเพตรา รับชมความหวานแหววของเธอกับคู่หมั้นเก่าของฉันแบบลงลึกทุกรายละเอียด

1 Mansfield Park - นวนิยายปี 1814 ของ Jane Austen เล่าถึงเด็กสาวยากจนที่ถูกเลี้ยงในคุกาสน์แมนส์ฟิลด์ตั้งแต่เล็ก เมื่อโตขึ้นก็พบรักกับลูกชายบ้านนั้น

2 Wuthering Heights - นวนิยายปี 1847 ของ Emily Brontë ว่าด้วยฮิสทรีฟิเด็กกำพร้าที่ถูกเลี้ยงในตระกูลเฮอร์นชอร์ เด็บโตมากับแคทเธอริน และผูกพันลึกซึ้งจนกลายเป็นความรัก

จากห้องข้างๆ เสียงเพลง 'All By Myself'³ เวอร์ชันเจมี โอนีล ดังสนั่น จนโซฟาสะเทือน มีสเตอร์ดอร์เนอร์ที่เป็นเพื่อนบ้านถึงกับต้องทุบผนังปังๆ

แต่สถิติฉันแทบจะไม่รับรู้อะไร เพราะเพิ่งเลื่อนเจอร์บี่ปีเตอร์กับเพตราที่มีพ่อแม่สองฝ่ายยืนประกบข้างอยู่ริมทะเลสาบมิชิแกน คนสวยหล่อผิวดมุ่นุขย์ม่นา หกคนกำลังยืมฟันขาวผิวดมุ่นุขย์ม่นาเซนกันอยู่เหนือข้อความคำคมที่ว่า *สิ่งที่ดีในชีวิตล้วนคุ้มค่าแก่การรอคอย*

และอย่างกับนัดกันไว้ ดนตรีก็แผดเสียงกระซกอารมณ์ขึ้นมาอีกครั้ง

ฉันปิดคอมพิวเตอร์ดับแล้วแฉะตัวเองออกจากโซฟา อพาร์ทเมนต์แห่งนี้ถูกสร้างก่อนกระแสโลกร้อน สมัยนั้นชาวรัฐมิชิแกนเหนือไม่จำเป็นต้องพึ่งเครื่องปรับอากาศ แต่นี่เพิ่งวันที่หนึ่งพฤษภาคม พอถึงตอนเที่ยงห้องของเราก็กลายสภาพเป็นเตาอบไปเรียบร้อยแล้ว

ฉันข้ามไปถึงโถงทางเดินที่นำไปยังห้องนอนแล้วเคาะประตูห้องของไมลส์ เขาไม่ได้ยินเพราะเสียงเพลงแผดก้องกลบมันไว้หมด ฉันเลยทุบประตูหนักขึ้น

ดนตรีหยุดลง

เสียงฝีเท้าสวบสาบเข้ามาใกล้ ประตูเปิดผาง แล้วควันก็ฉุกฉายก็ลอยนุญออกมา

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของรูมเมตฉันมีขอบแดงๆ แถมเขายังนุ่นแค่บอกเซอร์ตัวเดียว คลุมไหล่ไว้ด้วยผ้าห่มถักลายพิลิกเหมือนผ้าคลุมซูเปอร์ฮีโรแบบอนาถา ดูจากสภาพอากาศโดยรวมของอพาร์ทเมนต์อบไอร้อนของเรา ฉันเดาได้เพียงว่า น่าจะห่มมากันจุจาด ซึ่งก็ดูจะเกินเหตุไปหน่อยสำหรับผู้ชายที่เมื่อคืนเพิ่งลืมนว่ามีฉันอยู่ด้วยเลยอาบน้ำแบบเปิดประตูโล่งแจ้ง

ผมสีน้ำตาลช็อกโกแลตของไมลส์ชี้ได้แต่ เคราสีเดียวกันยู่เหงียง เขากระแอม “มีอะไรหรอ”

“นายยังโอเคอยู่หรือเปล่า” ฉันถาม เพราะถึงฉันจะชินกับไมลส์เวอร์ชันรุงรัง แต่ก็ไม่ค่อยชินกับการได้ยินเขาเปิดเพลงเศร้าที่สุดในโลกแผดลั่นแบบนั้น

3 All By Myself เพลงบัลลาดชื่อดังเกี่ยวกับความโดดเดี่ยว ขับร้องโดย Eric Carmen (1975) และโด่งดังอีกครั้งจากเวอร์ชันของ Celine Dion (1996)

“ฮือ” เขาตอบ “ก็ดี”

“เบาเพลงลงหน่อยได้ไหม” ฉันทาม

“ฉันไม่ได้ฟังเพลงอยู่นี่” เขาพูดพร้อมทำหน้าตาจริงจังสุดขีด

“ก็... เมื่อก่อนยกดหยุดไว้” ฉันทบอก เพราะว่าเขาเมาปึ้นจนจำเรื่องเมื่อสามวินาทีก่อนไม่ได้ “แต่เสียงมันดังสุดๆ”

ไมลส์ใช้นิ้วเกาหัวตัวเองแกรกๆ พลางนวดหน้า “ดูหนังอยู่นะ” เขابอก “แต่ลดเสียงก็ได้ โทษที”

ฉันทมองข้ามไหล่เขาเข้าไปส่องโดยไม่ได้ตั้งใจ

ห้องของเขาราวกับเพิ่งผ่านภัยพิบัติ มันดูผิดไปจากส่วนอื่นในอพาร์ทเมนต์ของเราที่เรียบร้อยตั้งแต่ฉันทมาอยู่และยังคงเป็นอยู่ต่อไป กองแผ่นเสียงของไมลส์ครึ่งหนึ่งไปตั้งอยู่บนลังนมทั้งที่มันควรจะอยู่ในกล่อง เตียงรกอยู่ยี่ ผ่านมยบยันผ้าปูทุกมุมหลุดจากฟูก เลื้อยเซ็ดลาลองโทรมๆ สองตัวห้อยออกมานอกตู้เสื้อผ้าที่ปิดเกือบมิด เหมือนผีน้อยโดนผาตุ้หนีบไว้ตอนพยายามจะหนีออกมา

ตรงกันข้ามกับโทนีสครีมสลัสสีน้ำตาลลอมเทาในห้องของฉันท ห้องของไมลส์เป็นแนวรกแบบอบอุ่นในสีแดงสนิม เหลืองมัสตาร์ด และเขียวแบบยุคเจ็ดศูนย์ ในขณะที่หนังสือห้องฉันทเรียงอยู่ในตู้และชั้นเหนือหน้าต่างอย่างเป็นระเบียบ หนังสือของเขา (ที่มีอยู่น้อยมาก) คว่ำสันหักอยู่กับพื้น มีคู่มือเครื่องใช้ไฟฟ้า อุปกรณ์จิปาละ และถุงขนมซาวร์แพทช์คิสส์ที่เปิดแล้ววางเกะกะอยู่ทั่วโต๊ะทำงาน ส่วนบนขอบหน้าต่างมีรูปหอยหนึ่งก้านถูกจูดอยู่ระหว่างไม้ในร่มสองสามกระถาง ที่มีชีวิตชีวาจนน่าแปลกใจ

แต่ที่สะดุดตาฉันทคือทีวี บนหน้าจอเป็นภาพของเรนเนลเวเกอร์ วัยสามสิบในชุดนอนสีแดงกำลังโง้งคอร้องเพลงใส่นิตยสารที่ม้วนเป็นไมโครโฟน

“ให้ตายเถอะ ไมลส์” ฉันทพูด

“อะไร” เขาพูด

“นายกำลังดู บริดเจ็ต โจนส์ ไดอารี⁴ เหรอ”

4 Bridget Jones's Diary (2001) - ภาพยนตร์โรแมนติกคอมเมดี้ ว่าด้วยชีวิตรักและความเป็นของบริดเจ็ต โจนส์ หญิงโสเภณีทำงานในลอนดอน ที่บันทึกทุกอย่างลงในไดอารี

“หนังดีออก” เขาร้อง แบบป้องกันตัวนิดๆ

“หนังดีมาก” ฉันทพูด “แต่แบบว่า... ฉากนี้นั้น... ยาวแค่หนึ่งนาทีนี่นา”

เขาสูดหายใจ “แล้วไงละ”

“แล้วทำไมมันถึงเล่นมาอย่างน้อยตั้ง...” ฉันทดูเวลาในโทรศัพท์ตัวเอง “แปดนาทีก่อนแล้ว”

คิ้วเข้มของเขาขมวดเข้าหากัน “ตกลงมาหาฉันทเรื่องอะไร ดาฟนี”

“ช่วยเบาเสียงหน่อยได้ไหม” ฉันทพูด “งานในตู้เต็นระบำใหญ่แล้ว แกรมมิลสเตอร์ดอร์เนอร์ก็ใกล้จะพังห้องนั่งเล่นเข้ามาอยู่รวมร่อ”

เขาสูดหายใจอีกครั้งก่อนจะชวนฉันท “อยากดูด้วยกันไหม”

ข้างในนั้นนะเธอ

บาดทะยักกินตายพอดี ความคิดฉันทอาจไร้น้ำใจไปหน่อย แต่ฉันทเพิ่งใช้น้ำใจตัวเองไปจนหมดเกลี้ยง จะเอาอะไรกับคนที่ถูกแฟนทิ้งไปหาผู้หญิงที่สวยที่สุด ร่ำเร้งที่สุด นิสัยดีที่สุดในรัฐมิชิแกนกันละ

“ไม่เป็นไร” ฉันทบอกไมลส์

เราทั้งคู่ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ปกติเรามีปฏิสัมพันธ์กันแค่ประมาณนี้แหละ นี่ฉันทก็ใกล้จะทำลายสถิติเดิมทีแล้ว ในคอฉันทคันยับ นัยน์ตาแสบร้อน แล้วฉันทก็เสริมว่า “แล้วนายช่วยอย่าสูบกัญชาในบ้านได้ไหม”

ฉันทควรจะขอให้เร็วกว่านี้ แต่บังเอิญว่าความจริงก็คือ อพาร์ทเมนต์แห่งนี้ เป็นของไมลส์ เขาใจดีมหาศาลแล้วที่ยอมให้ฉันทย้ายเข้ามา

แต่ก็นั่นละ อย่างกับไมลส์มีทางเลือกมากมายนักนี้ ในเมื่อแฟนเขาเพิ่งย้ายออกไป

ไปอยู่อพาร์ทเมนต์ของฉันท

กับคู่มั่นของฉันท

ไมลส์ต้องหาคนแชร์ค่าเช่าส่วนของเพตรา ส่วนฉันทก็ต้องหาที่... ซุกหัวนอน เธอ หดหัวร้องไห้เสียมากกว่า

แต่ฉันทอยู่ที่นี้มาสัปดาห์แล้ว และหน่ายมากกับการโผล่ไปที่ทำงานพร้อมกลิ่นแบบคนเพิ่งกลับจากคอนเสิร์ตวงสปินออฟที่ไม่มีใครรู้จักของเกรทฟูล เดด

“ฉันยื่นหัวไปนอกหน้าต่างนะ” ไมล์สบอก

“ว่าไงนะ” ฉันทถาม

จู่ๆ ฉันทก็นึกภาพหมาลาบราดอร์สีช็อกโกแลตที่กำลังนั่งยื่นหัวออกนอกกระจกกรร ปากอ้าตาทียี้อุ้ม ฉันทเคยเจอไมล์ไม่กี่ครั้งก่อนจะเกิดเรื่องทั้งหมดนี้ ซึ่งมักจะเป็นการนัดเด็ดคู่กับแฟนเก่าของเราที่ตอนนีกลายเป็นแฟนใหม่ของกันและกันไปแล้ว ไมล์ทำให้ฉันทคิดถึงหมาตัวนั้นอยู่เสมอ เป็นมิตร ผอมเปรียว จมูกเซดที่ทำให้ดูทะเล้นนิดๆ และฟันขาวสวยสมบูรณ์แบบที่ผิดกับหน้ากรๆ ของเขา

ความเหนื่อยล้าจากสามสัปดาห์ที่ผ่านมาทำให้เขาดูเถื่อนๆ เหมือนลาบราดอร์ที่ถูกมนุษย์หมาป่ากัดแล้วเอากลับไปทิ้งไว้ที่ศูนย์พักพิงสัตว์อีกที พุดตามตรง ฉันทเข้าใจความรู้สึกของเขาดีเลยทีเดียว

“ฉันยื่นหัวออกไปข้างนอกหน้าต่างนะเวลาหลับ” เขาขยายความ

“โอเค” ฉันทพูด พุดได้แค่นั้น แล้วก็หันหลังจะเดินกลับไป

“แน่ใจนะว่าไม่ยอมมาดูหนังด้วยกัน” เขาถาม

พระเจ้า

ความจริงก็คือ ไมล์สุดเป็นคนดี เป็นคนดีมากเลยทีเดียว แล้วฉันทก็คิดว่าสิ่งที่เขารู้สึกอยู่ตอนนี้คงต้องใกล้เคียงกับความพังพินาศทางอารมณ์ของฉันท ฉันทจะตอบรับคำชวนก็ได้ เข้าห้องเขาไปนั่งบนเตียงยับยู่แล้วดูหนังรักตลกสักเรื่องพร้อมกับชิมซัปดาห์วันกัญชาประมาณพันห้าร้อยกรัมเข้าทางรูมูมขน อาจจะดีด้วยซ้ำที่ได้สร้างทำว่าเราเป็นเพื่อนกัน ไม่ใช่คนแปลกหน้าที่มาติดอยู่ด้วยกันในฝันร้ายแห่งการเลิกรา

แต่ฉันทควรได้ทำอย่างอื่นที่ดีกว่านี้ในคืนวันพุธ

“ไว้คราวหน้าแล้วกัน” ฉันทบอกก่อนจะกลับไปหาคอมพิวเตอร์ของตัวเองเพื่อมุ่งมั่นหางานใหม่ต่อ งานในที่ที่ห่างไกลจากปีเตอร์กับเพตรา และแสนไกลจากเมืองเวนิงเบย์ มิชิแกน

ไม่รู้ทวีปแอนตาร์กติกาอยากได้บรรณารักษ์หนังสือเด็กบ้างหรือเปล่า

อีกหนึ่งร้อยแปดวัน ฉันทก็จะไปจากที่นี่แล้ว

ย้อนกลับไปเมื่อเดือนเมษายน ก่อนที่จะฉันจะรู้ว่าตัวเองต้องไป

ในเวลาที่เราเป็นคนเล่า เรื่องราวมันจะออกมาเป็นแบบนี้ ปีเตอร์ คอลลินส์ กับฉัน ตกหลุมรักกันในวันนั้นที่สวนสาธารณะ ตอนที่ลมแรงพัดหมวกของฉันหลุดปลิวไป ฉันน่าจะเป็นคนที่คุยเรื่องสัพเพเหระได้แย่มากที่สุดในโลก แต่เขาไม่ยอมปล่อยให้ฉันทบทวนจนจบลงง่ายๆ

พอฉันบอกเขาว่าหมวกเป็นของขวัญจากแม่ เขาก็อยากรู้ว่าฉันกับแม่สนิทกันไหม ตอนนี้แม่ฉันอาศัยอยู่ที่ไหน เป็นของขวัญเนื่องในโอกาสอะไร อ้อ แล้วก็สุขสันต์วันเกิดนะ คุณเป็นคนชอบฉลองวันเกิดหรือเปล่า พอฉันบอกเขาว่า ชอบคุณค่ะ ใช่ ฉันชอบฉลองวันเกิดมาก เขาก็รีบบอกเลยว่าเขาก็เหมือนกัน ครอบครัวเขาชอบทำเหมือนวันเกิดเป็นความสำเร็จยิ่งใหญ่ในชีวิตแทนที่จะเป็นแค่จุดหมายว่าวันเวลาได้ผ่านไป พอฉันบอกเขาว่าฟังดูน่ารักจัง ทั้งเรื่องวันเกิดและครอบครัวของเขา เขาก็บอกว่า นั่นละผมถึงได้อยากมีครอบครัวใหญ่ของตัวเองในสักวันหนึ่ง ถึงตอนนั้นฉันก็ตอบรับเป็นแฟนเขาไปเรียบร้อยแล้วโดยที่เขายังไม่ทันได้เอ่ยปากขอ ทำอย่างกับผมสีน้ำตาลของฉันไม่ได้มีเศษขยะติดอยู่อย่างนั้นแหละ แล้วคุณล่ะ อยากมีครอบครัวใหญ่ไหม

การเดทในช่วงปลายวัยยี่สิบของฉันเป็นหายนะดีๆ นี่เอง เพราะทันทีที่ฉันถามอะไรทำนองนี้ ผู้ชายอีกฟากของโทรศัพท์ก็มักจะหายตัวไปอย่างรวดเร็ว

ราวกับฉันไม่ได้ชวนเขาไปตั้งแต่กำลังเสนอว่า เราจะข้ามขั้นทำความรู้จักกันแล้วไปแซ่ซิ่งตัวอ่อนไว้เพื่ออนาคตกันเลยไหม

แต่ปีเตอร์ต่างออกไป เขามั่นคง แน่นนอน และติดดิน เป็นคนแบบที่ฉันคิดว่าเชื่อใจได้ ซึ่งปกติแล้วไม่ใช่ธรรมชาติของฉัน

ไม่ถึงห้าสัปดาห์เราก็ก้าวมาอยู่ด้วยกันแล้ว ใช้ชีวิต กลุ่มเพื่อน และตารางเวลาร่วมกันเป็นหนึ่งเดียว ในงานวันเกิดสุดเวอร์วังหนแรกที่ฉันจัดให้เขา คูเปอร์เพื่อนสนิทของปีเตอร์ กับเซดี เพื่อนซี้ของฉันในริชมอนด์ก็เกิดปิ้งกันแล้วกลายเป็นแฟนกันไปอีกคู่

แค่ปีเดียวปีเตอร์ก็ขอฉันแต่งงาน และแน่นอนฉันตอบตกลง

หนึ่งปีต่อมาระหว่างการวางแผนงานแต่งเราก็ก้าวมาซื้อบ้านที่จะอยู่ พ่อแม่ของเขาซึ่งเป็นสองสามีภรรยาที่น่ารักที่สุดที่ฉันเคยพบ ส่งประกาศขายบ้านเก่าแสนสวยหลังหนึ่งที่ไม่ไกลจากบ้านของพวกเขาในเมืองริมทะเลสาบในรัฐมิชิแกนมาให้ ปีเตอร์เติบโตขึ้นมาในเมืองนั้น

เขายากกลับบ้านเกิดมาตลอด และในเมื่อตอนนี้งานพัฒนาซอฟต์แวร์ของเขาทำงานจากที่บ้านได้แล้ว ก็ไม่มีอะไรจะมาขวางเขาได้อีกต่อไป

ตอนนั้นแม่ของฉันไปอาศัยอยู่ในรัฐแมริแลนด์แล้ว พ่อของฉัน หรือผู้ชายที่แค่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อ อยู่ห่างออกไปในแคลิฟอร์เนียได้ ส่วนเซดีกับคูเปอร์ก็กำลังเลาะเลี้ยวไปเดนเวอร์ดีไหม

และต่อให้ฉันรักงานของตัวเองในริชมอนด์ขนาดไหน สิ่งที่ต้องการจริงๆ และต้องการมาตลอดก็คือ ได้เป็นบรรณารักษ์หนังสือเด็ก แล้วดูแลห้องสมุดประชาชนประจำเมืองเวนิงเบย์ที่กำลังมองหาคนมารับตำแหน่งนั้นพอดี

เราเลยซื้อบ้านหลังนั้นในมิชิแกน

อันที่จริงคือ ปีเตอร์ซื้อบ้านหลังนั้น ส่วนฉันเครดิตไม่เต็มเม็ดมีเงินเก็บน้อยนิด ปีเตอร์เลยเป็นคนวางเงินดาวน์และยื่นกรานจะเป็นคนผ่อนเอง

ปีเตอร์ใจกว้างเสมอ แต่ฉันรู้ลึกว่ามันมากเกินไป เซดีไม่เข้าใจว่าทำไมฉันต้องกลุ่มใจด้วย ฉันให้คูเปอร์ออกทุกอย่างเลย เซดีบอก ก็เขาทำงานได้เงินมากกว่าฉันตั้งเยอะ แต่เซดีไม่ได้ถูกฮอลลี วินเซนต์ เลี้ยงดูมาอย่างฉัน

ไม่มีทางที่คุณแม่หญิงแกร่งผู้รักอิสระยิ่งชีพของฉันจะเห็นด้วยที่ฉันพึ่งพาปีเตอร์มากขนาดนั้น ฉันเลยพาลไม่ยอมรับมันไปด้วย

ปีเตอร์ประนีประนอมด้วยการให้ฉันเป็นคนแต่งบ้าน คอยเติมเฟอร์นิเจอร์ทีละชิ้นสองชิ้นเพิ่มจากที่เราขามาจากริชมอนด์ โดยเขาเป็นคนดูแลค่าใช้จ่ายอื่นๆ

เพื่อนของปีเตอร์ส่วนใหญ่เป็นพนักงานออฟฟิศเงินหนา เลยจัดทริปปาร์ตี้สละโสดของปีเตอร์โดยเฉพาะได้ ในขณะที่เซตกับเพื่อนที่เหลือของฉันส่วนใหญ่เป็นบรรณารักษ์ หรือไม่กี่คนทำงานร้านหนังสือ หรือนักเขียนที่ยังไม่มีผลงานตีพิมพ์ เลยไม่มีปัญญาจะจัดทริปหรูหราแบบนั้น เซตกับคูเปอร์จึงจะบินมาก่อนวันพิธีในช่วงฤดูร้อนสักไม่กี่วัน แล้วค่อยจัดปาร์ตี้สละโสดของฉันในตอนนั้นแทน

ด้วยเหตุนี้ เมื่อสามสัปดาห์ก่อนช่วงต้นเดือนเมษายน ปีเตอร์จึงดันดันไปปรับคินแห่งความสนุกของเขาในเมือง ส่วนฉันอ่านหนังสืออยู่ในบ้านสไตล์วิกตอเรียสีเหลืองเนยหลังใหม่ของเรา ช่วงแรกของคินนั้นเขายังส่งรูปหมู่น่ารักๆ มาให้ดูบ้าง มีเบ็น น้องชายของเขาที่มาจากเมืองแกรนด์แรพิดส์ และสก็อตต์ คู่หูสมัยไฮสคูลของเขาที่ฉันเพิ่งตีสันทได้*ในที่สุด*ด้วยการอ่านนิยายเรื่อง*คุณ*¹ สี่เล่มแรกจบ ยังมีเพื่อนจากริชมอนด์อีกหลายคน ทุกคนโอบไหล่กลมเกลียวโดยมีปีเตอร์อยู่ตรงกลางในทุกภาพ ขนาบข้างด้วยเพื่อนซี้ของเขา สาวหุ่นบางผมสีบลอนด์แพลตินัมผู้มีดวงตาเขียวเฉียวที่ถามหยาดฟ้านามว่า เพตรา คอเมอร์

แฟนของเพตราที่ชื่อไมล์ส²ได้รับเชิญมาปาร์ตี้สละโสด ปีเตอร์ไม่ได้*เกลียด*ไมล์ส เขาแค่คิดว่าไมล์สไม่ดีพอสำหรับเพตรา เพราะไมล์สชอบพิกัญชาและไม่มีใบปริญญา

เพตราก็ชอบพิกัญชาและไม่มีใบปริญญาเหมือนกัน แต่ฉันเดาว่าคงเป็นข้อยกเว้นถ้าเราสวยดูนางฟ้า มีครอบครัวดังภาพวาด และมีเงินถุงเงินถังในบัญชีธนาคาร ในกรณีนี้จะไม่ถือว่าเราเป็นพวกพิกัญชาแต่เป็น *อิสราชน*

อีกเรื่องที่ต้องเล่า ต่อให้ฉันไม่อยากเล่าใจจะขาดก็คือ เพตราเป็นคนนิสัยดีผิดมนุษย์มนา

1 Dune - นิยายไซไฟคลาสสิกของ Frank Herbert

เธอเป็นผู้หญิงประเภทที่สนิทกับทุกคนได้ในทันที ในแบบที่ทำให้เรารู้สึกเหมือนตัวเองได้รับสิทธิพิเศษ เธอชอบจับมือถือแขน หัวเราะขำกับมุกตลกของเรา และให้เราลองลิ้มรสของเธอนในท้องน้ำ จากนั้นก็ยื่นกรานให้เราเก็บเอาไว้ เพราะมัน “เหมาะกับสีผิวของเธอมากกว่า”

ฉันไม่อยากหึงเพตราเลย การที่เธอจะไปปาร์ตี้สละโสดของปีเตอร์นับเป็นเรื่องเข้าใจได้ เพราะเธอเป็นเพื่อนสนิทของเขา และการที่ฉันไม่ไปด้วยก็สมเหตุผล เพราะประเพณีล้าหลังกำหนดไว้อย่างนั้น

ฉันแค่อยากอยู่เฝ้ารอยด่างน้ำกับยาแก้ปวดใส่มีปีเตอร์ที่เมาแกลกลับมาบ้าน แต่ฉันดันผล็อยหลับไปเสียก่อน

พอฉันสะดุ้งตื่นเพราะประตูบ้านเปิด ห้องนั่งเล่นก็สว่างจ้าแล้ว ฉันเลยเห็นสีหน้าตกใจของปีเตอร์ตอนที่เจอฉันร่อยอยู่ที่นั่น

บอกตามตรง เขาทำหน้าที่เหมือนเจอผู้หญิงคนหนึ่งบุกเข้าบ้านมาจับน้องกระต่ายของเขาไปต้ม แทนที่จะเจอคู่หมั้นสุดที่รักนอนขดอยู่บนโซฟา แต่ถึงตอนนั้นฉันก็ยังไม่วะแคะระคาย

เวลาที่มีปีเตอร์อยู่ด้วยฉันมักจะไม่ค่อยตื่นตระหนก เขาดูเหมือนภาพเทวทูตมิคาเอลแบบพิมพ์นิยม สูงหกฟุตสี่นิ้ว ผมสีบลอนด์ทอง ตาสีเขียว จมูกโด่งแบบโรมัน

ฉันไม่รู้หรอกนะว่าจุมูกแบบโรมันเป็นยังไง แต่เวลานักเขียนนิยายโรแมนติกพูดถึงจุมูกแบบนั้น ฉันจะคิดถึงปีเตอร์

“คุณกลับมาแล้ว” ฉันพูดเสียงแหบในลำคอแล้วลุกขึ้นไปทักทาย ปีเตอร์ตัวแข็งทื่อเมื่อฉันกอด ฉันเลยผละออกแต่มือยังประสานที่หลังคอเขา เขาจับข้อมือฉันทั้งสองข้างแล้วแกะออก ก่อนจะเออลงมากุมไว้ระหว่างอกของเรา

“เราคุยกันหน่อยได้ไหม” เขาถาม

“ก็ได้” ฉันพูดด้วยเสียงเหมือนคำถาม ก็มันเป็นคำถามจริง ๆ

เขาพาฉันเดินไปที่โซฟาแล้วให้ฉันนั่ง จากนั้นเท่าที่ฉันพอจะเข้าใจได้คือ รอยเลื่อนเปลือกโลกน่าจะกระแทกเข้าหากันเพราะโลกทั้งใบเอียงกระเท่เร่ ในหูก้องไปด้วยเสียงหึ่ง ๆ จนฉันได้ยินสิ่งที่เขาพูดได้เพียงน้อยนิด ไม่มีทางเป็นเรื่อง

จริงหรือก มันไม่เห็นสมเหตุสมผลตรงไหนเลย

ดื่มหนักเกินไป...

ทุกคนกลับบ้าน แต่เราอยู่รอให้สร้างเมา...

อารมณ์พาไป แล้วก็...

พระเจ้า ผมเสียใจ ผมไม่อยากจะทำร้ายคุณ แต่...

“คุณนอกใจฉัน” เสียงหลุดรอดออกมาได้ในระหว่างที่เขายังไม่จบประโยค เป็นคำพูดที่ฉันทำความเข้าใจไม่ได้อีกหนึ่งข้อ

“เปล่านะ” เขาร้อง “แบบ... มันไม่ใช่อย่างนั้น เราแค่... เพตราบอกว่าเธอรักผม ดาฟนี แล้วผมก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองก็เหมือนกัน ผมรักเพตรา ให้ตายเถอะ ผมขอโทษจริงๆ”

คำขอโทษตามมาอีกมากมาย

ส่วนหุยังอื้อไม่หาย

เปล่า เขาไม่ได้นอกใจฉัน เปล่า เขาแค่สารภาพรักกับคนอื่นที่ไม่ใช่ฉัน ฉันยังพยายามยัดชิ้นส่วนปริศนาเข้าด้วยกันอยู่แต่ไม่มีอะไรลงล็อกเลย ทุกประโยคที่เขาพูดออกมาล้วนเข้ากันไม่ได้กับประโยคก่อนหน้านี้

สุดท้ายหุฉันก็จับสิ่งที่ดูเหมือนจะสำคัญได้ แต่ฉันก็ยังไม่เข้าใจบริบทอยู่ดี นั่นคือคำว่า *หนึ่งสัปดาห์*

“หนึ่งสัปดาห์เหรอ” ฉันพูด

เขาพยักหน้า “ตอนนี้เพตราอยู่ เราจะออกเดินทางกันเลย จะได้ไม่ถูกรบกวนระหว่างที่คุณตัดสินใจ”

“หนึ่งสัปดาห์” ฉันทวนคำโดยที่ยังไม่เข้าใจ

“ผมดูในเน็ตแล้ว” เขายับมาใกล้โซฟามากขึ้นแล้วหยิบกระดาษที่พับไว้ใบหนึ่งจากกระเป๋าหลังมาส่งให้

สมองส่วนที่หลงผิดเข้าชั้นของฉันยังนึกว่าเป็นคำขอโทษ เป็นจดหมายรักที่ทำให้เรื่องทั้งหมดนี้... ต่อให้ไม่ถึงกับโอเค แต่ยังพอ*กู้คืนได้*

แต่มันกลับเป็นกระดาษพิมพ์รายชื่ออพาร์ทเมนต์ให้เช่าในละแวกนี้

“คุณจะย้ายออกเหรอ” ฉันเสียงขัดในลำคอ

ลีเลียดซ่านขึ้นมาตามลำคอเขา สายตาหลุกหลิกมองไปทางประตูหน้า
“เอ่อ... ไม่ใช่” เขาพูด “บ้านเป็นชื่อผม ดั่งนั้น...”

เขาหยุดคำพูดไปแล้วหวังว่าฉันจะเข้าใจได้เอง

สุดท้ายฉันก็เข้าใจได้เองจริงๆ

“นี่ล่อกันเล่นใช่ไหม ปีเตอร์” ฉันลุกพรวดขึ้นมา ตอนนั้นฉันไม่ได้เจ็บปวด
อารมณ์แบบนั้นจะตามมาทีหลัง ในตอนแรกมักเป็นความโกรธล้วนๆ

เขากียืนขึ้นเหมือนกัน คิ้วพุ่งขึ้นไปหาแนวตีนผมแสงงามของเขา “เราไม่ได้
อยากให้มันเป็นแบบนี้”

“ยายนั้นอยากให้มันเป็นแบบนี้แน่ๆ ปีเตอร์ ผู้หญิงคนนั้นมีเวลาดังยี่สิบห้าปี
ที่จะบอกว่าหลงรักคุณ แต่กลับมาเลือกบอก*เมื่อคืนนี้*เนี่ยนะ”

“ก็เพตราไม่รู้ตัว” เขาพูดเป็นเชิงปกป้อง ปกป้อง*เพตรา*จากแรงปะทะของ
ซากอารมณ์ที่ล่มสลายแล้วปล่อยให้ฉันเคืองอยู่คนเดียว “จนกระทั่งเธอรู้ว่ากำลัง
จะ*เสียผมไป*”

“คุณเป็นคนพาฉันมาที่นี่นะ” ฉันแทบจะกรี๊ด แต่สุดท้ายก็กลับกลายเป็น
เสียงหัวเราะคล้ายบ้าคลั่ง “ฉันทิ้งเพื่อนของฉัน อพาร์ตเมนต์ของฉัน งานของฉัน
*ทั้งชีวิต*ของฉัน”

“ผมรู้สึกแยแ่ไหน” เขาพูด “คุณไม่รู้หรือ”

“ฉันไม่รู้ว่าคุณรู้สึกแยแ่ไหนนั่นเธอ” ฉันคาดคั้น “แล้วจะให้ฉันไปอยู่
ที่ไหน”

เขาบ้วนน้ำไปทางรายชื่ออพาร์ตเมนต์ที่ตอนนี้หล่นอยู่บนพื้น “ฟังนะ” เขาพูด
“เราจะออกไปนอกเมือง ให้คุณได้ตัดสินใจสบายๆ และจะไม่กลับมาจนกว่าจะถึง
วันอาทิตย์หน้า”

เรา

กลับมา

อ้อ

โอ้ย พระเจ้า

นี่ไม่ใช่แค่ฉันจะต้องออกไปจากบ้าน

เพตราจะเข้ามาอยู่แทน หลังจากคู่รักคู่ใหม่กลับจากทริปหวานแหววที่เอามานำเสนอให้ฉันเสมือนความกรุณาอันเหลือแสน ฉันเกือบหลุดปากถามว่าพวกเขาจะไปที่ไหน แต่สิ่งสุดท้ายที่ฉันต้องการก็คือ การจินตนาการภาพสองคนนั้นจับกันอยู่หน้าหอไอเฟล (ผิด ฉันรู้ว่าหลังจากจับกันอยู่ริมชายฝั่งอามาลฟีในอิตาลีต่างหาก)

“ผมขอโทษจริงๆ ดาฟ” เขาพูดแล้วโน้มตัวลงมาจับหน้าผากฉัน ประหนึ่งพ่อแสนดีผู้กำลังจะอำลาไปทำหน้าที่ในสนามรบด้วยความเสียใจสุดซึ้ง

ฉันผลักเขาออกไป ดวงตาเขาเบิกกว้างด้วยความช็อกอยู่ชั่ววินาที จากนั้นเขาก็พยักหน้าเคร่งขรึมแล้วเดินออกนอกประตูไปมือเปล่า เหมือนเขามิ่ทุกสิ่งที่ต้องการอยู่แล้วโดยไม่ต้องการอะไรจากบ้านนี้แม้กระพริบตา

พอประตูปิดสนิท บางสิ่งในตัวฉันก็ขาดผิง

ฉันคิดว่ากระปุกอัลมอนต์จอร์แดนที่มีสชิศคอลลิสส์ได้มาจากซูเปอร์มาร์เก็ตคอสต์โกไว้ แล้ววิ่งออกนอกบ้านทั้งที่ยังอยู่ในชุดนอนผ้าไหมที่ปีเตอร์ซื้อให้เมื่อคริสต์มาสปีก่อน

เขาเหลียวเลี้ยล็กมามองขณะที่เหวี่ยงตัวเองขึ้นไปบนที่นั่งผู้โดยสารในรถจี๊ปเปิดประทุนของเพตรา ส่วนเพตราจางใจเป็นหน้าไปทางอื่น

“ไ้บัดซบสารเลว” ฉันปาอัลมอนต์ใส่เขาหนึ่งกำมือ

ปีเตอร์ร้องเหี้ยง ฉันขว้างอีกกำใส่ท้ายรถ ส่วนเพตรารีบสตาร์ทเครื่อง

ฉันวิ่งไล่ตามไปจนสุดทางเข้าบ้าน จากนั้นก็เขวี้ยงทั้งกระปุกใส่รถจี๊ป มันกระแทกล้อแล้วกระเด็นกลิ้งไปข้างทางขณะที่รถพุ่งฉิวไปหาดวงอาทิตย์ที่กำลังจะตกดิน

ที่กำลังจะขึ้นจากดินก็ได้ ช่างมันเถอะ

“แล้วจะให้ฉันไปอยู่ที่ไหน” ฉันถามเสียงแผ่วแล้วทรุดตัวลงบนสนามหญ้าชุ่มน้ำค้างหน้าบ้านเรา... หน้าบ้านพวกเขา

ฉันนั่งมองถนนอยู่ตรงนั้นน่าจะประมาณสิบนาทีก่อนจะกลับเข้าบ้านไปร้องไห้อย่างหนักจนอาเจียนออกมาถ้าหากว่าเมื่อคืนนี้ไม่ได้ลิ้มกินอาหารฉันทำอาหารไม่ค่อยเก่ง อีกอย่างปีเตอร์ระวังเรื่องกินมาก ต้องแบ่งตำโปรตีนสูง

ฉันคุ้ยตู้เก็บอาหารกะพรวงกะแพรงของเราแล้วเริ่มทำอีซีแม็ค²

จากนั้นใครบางคนก็เริ่มทูปประตุ

ฉันมันโง่ เพราะนี่ออกเพียงอย่างเดียวว่าปีเตอร์จะหวนกลับมา ประมาณว่าไปถึงสนามบินแล้วเกิดตาสว่างรีบกลับบ้านมาหาฉัน

แต่พอเปิดประตู ฉันกลับพบไมล์ที่ตาแดงๆ จากการร้องไห้หรือไม่ก็สูบกัญชา ในมือถือกระดาษบรรจุข้อความสามประโยคที่เพตราทิ้งไว้ให้บนโซฟาที่บ้าน เขาบอกมันโง่ๆ เหมือนเป็นคราดล่าแม่มดหรือไม่ก็ถึงขวยอมแพ้

“เพตราอยู่นี่ไหม”

“ไม่อยู่” จิตใจฉันเริ่มหนีบซา “ฉันไปอัลมอนต์ไส์ สองคนนั้นเลยขับรถหนีไป”

เขาพยักหน้า ความเศร้าแผ่ลึกลงไปทั่วใบหน้า เหมือนเขารู้ชื่อนี้หมายถึงอะไร และมันไม่ใช่เรื่องดี

“โอ้เว้ย” เขาเสียงแหบแห้ง แล้วทรุดพุงกรอบประตู

ฉันกลืนก้อนแข็งๆ ที่ให้ความรู้สึกเหมือนลวดหนาม หรืออาจจะเป็นปมขมวดแห่งนิสัยช่างเป็นเหตุเป็นผลของคนตระกูลวินเซนต์ที่ฉันได้รับสืบทอดมาจากแม่ เจ้าความสามารถเก่าแก่ที่ใช้อารมณ์แยๆ มาเป็นพลังขับเคลื่อนให้ *ลุย ให้ จบ*

“ไมล์” ฉันเรียก

เขาเงยหน้าขึ้น สีหน้าพังยับเยินแต่ยังมีประกายความหวังริบหรี่ซ่อนอยู่ระหว่างคิ้ว รวากับคิดว่าฉันอาจจะประกาศขึ้นมาว่าเรื่องทั้งหมดนี้เป็นแค่การแก่งัดกันเล่นสุดพิเรนทร์ที่ไม่ได้โรจจิตแม้แต่หน่อย

“อพาร์ตเมนต์ของนายมีที่ห้องนอนนะ” ฉันถาม

2 ยี่ห้อมักกะโรนีกับชีสสำเร็จรูป

วันเสาร์ที่ 18 พฤษภาคม อีก 91 วัน ฉันจะได้ไปจากที่นี่

บอกตามตรง ไมลส์ โนวัค เป็นรูมเมตที่ดี

ถ้าไม่นับที่ชวนไปดูหนังเป็นครั้งคราวและส่งข้อความมาไถ่ถามว่าฉันอยากได้อะไรจากตลาดไหม เขาก็ไม่ค่อยมาเยี่ยมยามด้วย หลังจากฉันขอให้เขาไปสูบกัญชาข้างนอก ไมลส์คงจะเลิกยื่นหัวออกไปนอกหน้าต่างจริงๆ เพราะฉันได้กลิ่นกัญชาโชยเข้ามาในโถงทางเดินเราหลายสัปดาห์แล้ว ไม่มีเสียงโหยหวนของเจมี โอนีล แผลดออกมาด้วย อันที่จริงเขาดูปกติดีทุกอย่าง ฉันคงเดาไม่ออกด้วยซ้ำว่านี่คือผู้ชายที่เพิ่งอกหักมาสดๆ ร้อนๆ ถ้าไม่ได้เห็นสีหน้าเขาเมื่อหกสัปดาห์ก่อนในวันเกิดเหตุ

ทั้งที่ไม่ได้คุยกันจริงจังอะไร แต่เราก็หาตารางแบ่งใช้ห้องน้ำที่ลงตัวได้ ไมลส์เป็นพวกอยู่ตึก ส่วนฉันลูกตั้งแต่หกโมงครึ่งหรือเจ็ดโมง ไม่ว่าจะเป็นเวรเปิดห้องสมุดหรือไม่ และในเมื่อเขาแทบไม่อยู่บ้านจึงไม่เคยทิ้งงานไม่ได้ล้างให้ 'แช่' อยู่ในอ่าง

แต่อพาร์ทเมนต์แห่งนี้เล็กจิ๋ว และห้องนอนของฉันมีขนาดเท่าห้องเก็บเสื้อผ้าดีๆ นี่เอง

อันที่จริงตอนเธออาศัยอยู่ที่นี่ เพตราเคยใช้ห้องนี้ทำอย่างนั้นเลย

เมื่อหนึ่งปีก่อน ห้องขนาดกะทัดรัดแบบนี้คงไม่ใช่ปัญหา

นับแต่จำความได้ ฉันก็เป็นสายมินิมอลตัวยงตลอด หลังพ่อแม่แยกทางกันฉันกับแม่ย้ายบ้านบ่อยมาก เพราะต้องไล่ตามตำแหน่งใหม่ของธนาคารที่แม่ทำงานอยู่ แล้วต่อมาแม่ก็ต้องไปช่วยเปิดสาขาใหม่ เราไม่เคยจ้างบริษัทขนย้ายแค่ให้เจ้าหนูมัลลิกคนที่พยายามจิบแม่แต่ปิวในตอนนั้นมาช่วย ฉันเลยเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตแบบตัวเบาๆ

ฉันสนุกกับการวิเคราะห์ว่าตัวเองจำเป็นต้องมีของน้อยที่สุดแค่ไหนถึงจะอยู่ได้ โชคดีด้วยที่ฉันเป็นเด็กติดห้องสมุด เลยไม่มีหนังสือปกอ่อนที่ตัวเองจดอะไรใส่ไว้เป็นร้อยเล่ม หนังสือเป็นสิ่งเดียวที่ฉันไม่รู้จักอ้อม แต่ฉันไม่แคร์เรื่องการเป็นเจ้าของ แคได้เสพเนื้อหา ก็พอ

มีหนังสือสมัยเรียนไฮสคูล ฉันเกลี้ยกล่อมแม่ให้ทำพิธีเผารายงานและใบเกรดเอบวกที่แม่สะสมไว้ในตู้เย็นก่อนที่เราจะย้ายบ้าน เราจุดเตาผิงแบบแก๊สตัวเล็กๆ ที่ห้องนั่งเล่น เตามิ๊งนี่เป็นสิ่งเดียวที่เราทั้งคู่เห็นพ้องว่าจะคิดถึงมันจากข้าวของทั้งหมดในอพาร์ทเมนต์ชั้นราของเรา แล้วฉันก็เริ่มโยนกระดาษเข้าไป

นั่นเป็นครั้งเดียวที่ฉันเห็นแม่ร้องไห้ แม่เป็นเพื่อนสนิทที่สุดของฉันและเป็นคนที่ฉันรักที่สุดในโลก และแม่ไม่ใช่ผู้หญิงอ่อนแอ ตลอดเวลาที่ผ่านมาฉันมองว่าแม่ไม่สะทกสะท้านกับสิ่งใดทั้งนั้น

แต่คืนนั้นขณะที่มองข้อสอบฟิสิกส์เก่าๆ ของฉันไหม้เกรียมหึ่งจ่อ แม่กลับน้ำตาคลอแล้วพูดเสียงเครือว่า “โอ้ ดาฟ ลูกไปเข้ามหาวิทยาลัยแล้วแม่จะเป็นยังไง”

ฉันซุกตัวเข้าหา แล้วแม่ก็โอบไหล่ฉัน “แม่อีกยังเป็นแม่ไงคะ” ฉันบอก “แม่ผู้แสนดีที่สุดในโลก”

แม่จูบหัวฉันแล้วพูดว่า “บางครั้งแม่อีกอยากเก็บมันไว้นานกว่านี้นะหน่อย”

“ของนอกกายนำแม่” ฉันเตือนด้วยคำที่แม่ชอบใช้

ฉันเรียนรู้ว่าชีวิตคือประตูลมุน ของส่วนใหญ่ที่เข้ามาจะอยู่ที่นั่นเพียงชั่วคราวชั่วครา

ผู้ชายที่ทุ่มสุดตัวเพื่อพิสูจน์ความรักที่มีต่อแม่สุดท้ายจะถอดใจแล้วไปหาคนอื่น เพื่อนๆ จากโรงเรียนเก่าที่สัญญาว่าจะเขียนมาหาห่อมห่างหายไปนอีก

เดือนหรือสองเดือนให้หลัง เด็กผู้ชายที่โทรหาเราทุกวันหลังคืนในฤดูร้อนอันงดงาม
นอกร้านไอศกรีมวิปปิดีจะเดินจูงมือคนอื่นกลับเข้าโรงเรียนมาในฤดูใบไม้ร่วง

ไม่มีประโยชน์ที่จะยึดติดกับสิ่งที่ไม่ใช่ของเราอย่างแท้จริง แม้เป็นความ
มั่นคงเพียงอย่างเดียวในชีวิตฉัน เป็นสิ่งเดียวที่สำคัญ

ตอนที่แม่ส่งฉันขึ้นเครื่องบินไปเรียนมหาวิทยาลัย เราทั้งคู่ไม่มีใครร้องไห้
เรายืนกอดกันแน่นอยู่นานเสียจนตอนหลังฉันเจอว่าตัวเองไหลซ้่า เสื้อผ้าทั้งหมด
ของฉันเป็นสีพื้นเรียบๆ ที่จัดใส่กระเป๋าดูทางหนึ่งไปได้ แล้วเราก็กินของที่เหลือ
ไปทางไปรษณีย์ ทั้งพรมปอกระเจาที่เจอลดราคาอยู่ แก้วมัค จานชาม ช้อนส้อม
และหม้อต้ม แม่พูดติดตลกว่าฉันจะได้กินอาหารครบหมู่เหล่าประจำตัว อันได้แก่
ชา อีซีแม็ค และท็อปปราเมน

ผ่านมาสองรัฐและห้าอพาร์ทเมนต์แล้ว และในระหว่างนั้นฉันสะสมของ
จุกจิกเพิ่มขึ้นน้อยมาก

จากนั้นปีเตอร์กับฉันก็ย้ายมาอยู่บ้านที่เมืองเวนิงเบย์ บ้านที่มีระเบียงล้อม
รอบ วันนั้นเขาซ่อนตัวฉันขึ้นในวงแขนแล้วอุ้มข้ามธรณีประตู ก่อนจะเอ่ยถ้อยคำ
มหัศจรรย์ที่พลิกหัวใจชาวมินิมอลอย่างฉันไปตลอดกาล

ขอต้อนรับกลับบ้านนะ ดาฟนี

เพียงเท่านั้น บางสิ่งในตัวฉันก็ผ่อนคลาย ส่วนที่หลอมเหลวที่สุดในตัวฉัน
ไหลออกมานอกขอบเขตที่จนถึงบัดนั้นยังกวดขันรักษาไว้

ก่อนหน้านี้ชีวิตฉันไม่ต่างจากห่อผ้าใส่สิ่งของต่างๆ ที่ผูกอยู่ปลายไม้ เล็ก
กะทัดรัดและควบคุมได้ จะหยิบขึ้นมาแล้วย้ายไปไหนเมื่อไรก็ไม่ลำบาก ฉันไม่เคย
รู้ว่าตัวเองกำลังวิ่งหนีอะไรหรือมุ่งหน้าไปไหน จนกระทั่งเขาพูดออกมา

บ้าน คำนั้นกระตุ้นเชื้อไฟในอกฉัน นี่คือการมั่นคงที่ฉันรออยู่ สถานที่
ที่จะเป็นของเรา จริงอยู่ว่าสถานการณ์การเงินที่ไม่สมดุลของเราทำให้ความเป็น
เจ้าของค่อนข้างซับซ้อน แต่ระหว่างที่ปีเตอร์เป็นคนออกค่าใช้จ่าย ฉันจะมุ่งมั่นกับ
การตกแต่งที่แห่งนี้ให้น่าอยู่

ความมินิมอลของฉันปลิวหรือออกไปทางหน้าต่าง

ตอนนี้ข้าวของทั้งหมด ซึ่งก็คือเครื่องเรือนสำหรับบ้านสามห้องนอนจึงไป

อัดกันอยู่ในห้องนอนแขกของไมล์ส เพอร์นิเจอร์วางชนกันทุกฝั่งผนัง หมอนอิง
ท่วมเตียงจนฉันดูเหมือนผู้ร้ายสติไม่ดีจากนิยายของสตีเวน คิง ที่พร้อมจะจับใคร
สักคนใส่กุญแจมือกับหัวเตียงแล้วพะเน้าพะนอจนขาดใจตาย

ฉันควรจะทิ้งของเง่าพวกนี้ไว้ แต่ฉันรู้สึกผิดมากเกินไปกับการใช้เงินซื้อ
ของมาตกแต่งบ้านที่ไม่ใช่ของฉันด้วยซ้ำ

แล้วยังมีของจิปาละสำหรับงานแต่งงานอีก พวกนี้ถูกยัดใส่ตู้ทุกตู้ใน
อพาร์ตเมนต์ ชุดเจ้าสาวแพงหูฉี่ถูกแขวนไว้อีกฟากของประตูเลื่อนลามิเนตบางๆ
เหมือนหัวใจที่บอกล่า¹ เหมือนภาพวาดของดอเรียน เกรย์² ดูความลับดำมืดใน
ห้วงลึก

ในทางทฤษฎีฉันน่าจะขายชุดกับของพวกนั้นทางอินเทอร์เน็ตได้ แต่ถ้าทำ
ฉันจะต้องคิดถึงงานแต่งงาน และฉันยังก้าวไปไม่ถึงจุดนั้น

อันที่จริงฉันใช้เวลาเจ็ดชั่วโมงแรกของงานกะเช้าวันเสาร์ตะเพิดความคิด
เรื่องงานแต่งงานที่ไม่เคยเกิดขึ้นออกไปจากใจ

โทรศัพท์ของฉันบนโต๊ะสั่นเมื่อได้รับข้อความจากไมล์ส : กางาบ

เนีย เขาชอบพิมพ์มาแบบนี้ ย่อคำ ไร้ซึ่งบริบท ไม่มีเครื่องหมายวรรคตอน

นี่เขากำลังถามฉันหรือบอกให้ฉันทำงาน แต่แบบไหนก็ไม่สมเหตุผล
ทั้งนั้น ฉันมีปฏิทินบนกระดานไวท์บอร์ดในครัวให้เขาเห็นชัดเจนอยู่แล้วว่าฉันจะ
อยู่ที่ไหนเวลาไหน ทุกคืนฉันจะอัปเดตกับตารางงานในโทรศัพท์ แล้วยังชวนให้
เขาเติมงานของตัวเองใส่ลงไปด้วย แต่เขาไม่เคยรับข้อเสนอนะ

ใช่ ฉันตอบไป

ข้อความใหม่ : ชอบไทยมะ

ฉันเดาว่าประโยคนี้น่าจะหมายถึงอาหารไทย แต่ก็ยังไม่ชัดเจนอยู่ดีว่าเขา
ชวนฉันสั่งอาหารหรือแค่ถามรสนิยมนะ

1 The Tell-Tale Heart - เรื่องสั้นแนวจิตวิทยาของขวัญของ Edgar Allan Poe ว่าด้วยผู้บรรยายที่เชื่อว่าตนมีเหตุผลดีในการฆาตกรรม แต่กลับถูกหลอกหลอนด้วยเสียงหัวใจที่เต้นดังขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งสะท้อนความผิดบาปและความวิปลาสในจิตใจ

2 The Picture of Dorian Gray - นิยายคลาสสิกของ Oscar Wilde ว่าด้วยชายหนุ่มผู้ปรารถนาให้ตนคงความเยาว์วัยตลอดกาล ขณะที่ภาพเหมือนของเขาแก่ชราและบิดเบี้ยวแทน

ไม่เป็นไร ขอบคุณ ฉันพิมพ์ตอบ ทุกวันเวลาพักเที่ยงฉันจะไปหารถขายอาหารหนึ่งในสามคันที่ขายหัดอีกฟากของถนน วันเสาร์เป็นวันเบอร์ริโต³ ฉันคงอ้อมแปล้ไปหลายชั่วโมง

เค ไมลส์ตอบมา

จากนั้นเขาก็เริ่มพิมพ์อีกก่อนจะหยุดไป ไม่รู้ว่ากำลังจะกล่อมให้ฉันเสนอตัวไปรับอาหารไทยที่วาระหว่างทางกลับบ้านหรือเปล่า

มีอะไรอีกไหม ฉันพิมพ์ถาม

เขาตอบว่า กลับบ้านเจอกัน

แปลก ปกติวันเสาร์ตอนฉันกลับถึงบ้าน ไมลส์จะหมกอยู่ในห้องหรือไม่ก็ออกไปท่องราตรีแล้ว โทรศัพท์ฉันสั้นอีก แต่เป็นแค่การเตือนสับนาที่ก่อนเริ่มชั่วโมงนิทาน ฉันรวบรวมอุปกรณ์แล้วมุ่งหน้าไปยังมุมเล่านิทานท้ายห้องสมุดที่ตกแต่งให้เหมือนห้องนั่งเล่นแบบลดระดับลง เด็กๆ กับผู้ปกครองมารวมกันในหลุมเล็กๆ แ่งนั้น พลาจจับจองแผ่นพรหมหรือเสื้อโรยิมที่ผ่านการฉีดสเปรย์ฆ่าเชื้อมาหนักหน่วง เหล่าผู้ปกครองรุ่นเดอะอย่างพวกปู่ย่าพาตัวเองไปนั่งบนเก้าอี้พนักโค้งที่เรียงเป็นวงรอบมุมนิทาน ขาประจำต่างทักทายกันและกัน

ผนังกระจกหลังห้องสมุดทำให้มุมเล่านิทานถูกอาบไปด้วยแสงแดด ฉันพอเดาได้ว่าใครจะสับงกเมื่อจบเล่มที่สอง

ถึงอย่างนั้นก็ยังมิเสียงแจ้วๆ ของเหล่าตัวจิ๋วตั้งประสานเมื่อฉันเดินเข้าไป “พีตาพี” และเสียงเรียกชื่อฉันผุดอย่างน่าเอ็นดูในแบบต่างๆ หัวใจฉันรู้สึกเหมือนเมล็ดข้าวโพดที่แตกพองออกเป็นป๊อปคอร์น

เด็กหญิงน้อยคนหนึ่งประกาศเมื่อฉันเดินผ่านว่า “หนูสามขวบแล้ว” ฉันบอกเธอว่าสุดยอด ก่อนจะถามว่าเธอคิดว่าฉันอายุเท่าไร

หลังจากใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง เธอก็บอกว่าฉันต้องสิบกว่าขวบแล้ว

สัปดาห์ก่อนเด็กคนนี้นัยบอว่าฉันอายุหนึ่งร้อยขวบอยู่เลย ดังนั้นฉันจะถือว่านี่คือชัยชนะ แต่ฉันไม่ทันได้ตอบ อาร์ม เด็กสี่ขวบที่ฉันไม่เคยเห็นใส่อะไรอื่น

³ อาหารสไตล์เม็กซิกัน ประกอบด้วยแผ่นแป้งห่อไส้เป็นรูปแท่งกลม

นอกจากชุดสไปเดอร์แมนก็โถมตัวเข้ามาถอดเข้าฉันไว้

ต่อให้ฉันอารมณ์เสียมาขนาดไหน ชั่วโง่งนิทานก็ช่วยได้เสมอ

“ลูกจ๊ะ” ฮูมา แม่ของอาร์มเรียกแล้วเอื้อมมือมาแกะลูกชายออกไปก่อนที่เรากำลังจะล้มคว่ำ

“ใครชอบมังกรบ้าง” ฉันถามก่อนจะพบกับเสียงตอบรับแทบพร้อมเพรียงเป็นเสียงเดียว

มีครอบครัวน่ารักมากมายที่กลายเป็นขาประจำตั้งแต่ฉันเริ่มกิจกรรมนี้เมื่อหนึ่งปีก่อน แต่ฮูมากับอาร์มเป็นแม่ลูกคู่โปรดของฉัน อาร์มช่างจินตนาการและมีพลังงานล้นเหลือ ในขณะที่ฮูมาสร้างสมดุลอันแสนวิเศษด้วยการรักษาระเบียบหนักแน่นโดยไม่บั่นทอนความสดใสแบบเพี้ยนๆ ของลูกชาย เวลาเห็นทั้งสองอยู่ด้วยกันทีไรหัวใจฉันเป็นต้องเจ็บเล็กๆ ทุกที

มันทำให้ฉันคิดถึงแม่ตัวเอง

มันทำให้ฉันคิดถึงชีวิตที่คิดว่าจะได้มีกับปีเตอร์และคนบ้านคอลลินส์ที่เหลือ

ฉันสลัดตัวเองจากเมฆหมอกซึมเซาแล้วนั่งลงบนเก้าอี้พร้อมหนังสือภาพเล่มแรกของวันบนตัก “ทาโกะ” ฉันถามเด็กๆ “มีใครชอบทาโกไหม”

ด้วยเหตุผลบางอย่าง เด็กๆ จะตื่นเต้นกับทาโกยิ่งกว่ามังกรเสียอีก พอฉันถามว่าทุกคนรู้ไหมว่ามังกรชอบกินทาโก เสียงกรีดกรีดชอบใจก็ดังแสบแก้วหู อาร์มกระโดดผูลงจนสิ้นร่องเท้าผ้าใบวาบแสงสีแดงเมื่อเขาตะโกนว่า “มังกรกินคนต่างหาก”

ฉันบอกเขาว่ามังกรบางตัวนะใช่ แต่ตัวอื่นๆ กินทาโก และนี่เป็นการเปิดเรื่องที่ตีโพแล้วกลิ้งก่อนที่จะเข้าสู่ *มังกรชอบทาโก* ของอดัม รูบิน ที่วาดภาพประกอบโดยแดเนียล ซาลมิเอรี

ไม่มีเวลาช่วงใดในหนึ่งสัปดาห์ของฉันที่จะผ่านไปเร็วเท่ากับชั่วโง่งนิทาน ฉันถูกดูดเข้าไปจนมานึกได้ว่าตัวเองกำลังทำงานก็ต่อเมื่อจบหนังสือเล่มสุดท้ายของวัน

เป็นไปตามคาด ความคึกคักที่มาต้อนรับในช่วงต้นค่อยๆ แผ่วลง เด็กส่วนใหญ่สงบจนกลายเป็นสงัดทันเวลาให้พากลับบ้านพอดี ยกเว้นหนึ่งในแปดสาม